

soen

den Bergh

ou... toen was zij
ortreed dacht ik toen
Hollywood die nooit
n zint, namelijk ron-
net graten van meisjes
op het doek gebracht.
ne. Gezond glanzend
ig en toch vriendelijk
die mauve halsdoek
had haar Solex laten
ng glom....

ik deze dame, en na
isen ons te ontgooien.
egonnen wij elkaar te
nlach langs mijn neus
twtat bedeesd groette,
geneigd, heel lichtelijk

esproken!) groeten wij
riendelijke lach. Er is
vrouw, op 'n kantoor
ik ze zo gaarne mag,
permanent en niet op-
op en geen étalage-
gekleed volgens eigen
name snit en kwaliteit
tegenover dat kroko-
n al die rare kleurtjes
'n gepolitoerde grote
enster steekt?

voort is lang, onmog-
stad, en wat mij daarin
is overkomen, over-
baar kilometer verder.
deburgers wier komen
ld en die strijk en zet
raat passeren, en daar
; keer, honderd keer,....
oces,.... de spinrok
dan later is er herken-
ang weer!"... en dan
en het eind is, dat je
dat er ook vriendelijk-
at je goede kennissen

heb je haar nooit ge-
leerdervoort op komt,
eet wel, met dat groene
g niet aan komt, en 'n
aar die zwarte, je weet
g, mogelijk ongehuid
jke gezellige vrouw. En
oepje mensen dat door
f daar die paardekop
e mopneus....

en doen, ik had jegens
in acht moeten blijven
an „die paardekop” en
neus”.

er zo veel, en ik weet
Wat dat betreft ben ik
Want u weet toch hoe de

Een Solex-lied van Accordeola

Er bestond allang behoefte aan een gezellig, pittig Solexlied met een leuk refrein, dat goed in het gehoor ligt en direct door iedereen meegezongen kan worden.

In de loop van de afgelopen maanden ontvingen wij van vele lezers teksten voor een dergelijk lied, die soms niet, soms gedeeltelijk geslaagd waren, maar een werkelijk „inslaand” nummer kwam ons nog niet onder de ogen, totdat Jaap Valkhoff verscheen.

Jaap Valkhoff van het bekende radio-orkest „Accordeola” kent het klappen van de zweep en kennelijk geïnspireerd schreef hij een alleraardigst liedje, dat hij dezelfde titel gaf als ons blad heeft.

Het complete Accordeola-ensemble speelde het ons voor in de Decca studio te Hilversum en Max van Praag — ook geen onbekende figuur in de radiowereld — zong het.

Toen wij het daar hoorden zingen en spelen wisten wij het; dat Solexliedje zal zeker een succes worden!

Er zullen nu grammofoonplaten van gemaakt worden, terwijl de tekst en de muziek ook in druk zullen verschijnen. Nadere bijzonderheden omtrent dit alles zult u binnenkort in ons blad kunnen lezen. Wij volstaan voorlopig met U hierboven een tweetal foto's te laten zien van het Accordeola orkest en Max van Praag, voor deze speciale gelegenheid zeer toepasselijk gefotografeerd op de Solex.

REDACTIE

kelner het zaakje uit elkaar houdt. Hij is beleefd en correct jegens zijn onbekende klanten, daar niet van! doch als u in zijn „wijk” neerstrijkt en u bestelt 'n oude klare, en u hebt 'n wrat op uw neus, dan buigt hij heel hoffelijk, doch hij noteert op zijn papiertje „wrat” en achter dat woordje „wrat” zet hij 'n streepje, dat is dan die borrel, weet u. En als u daar nu 'n uurtje zit en u tikt om af te rekenen, dan kijkt de kelner stiekum op zijn papiertje en als er dan bij „wrat” vier streepjes staan, dan zegt hij minzaam: 4 ouwe, meneer, dat is precies twee gulden! En als u hem dan 'n dubbeltje fooi geeft, dan wenst hij u binnensmonds toe, dat die wrat binnen 5 minuten 10 maal zo groot zal worden; maar als u hem 'n kwartje geeft, dan vindt hij de „wrat” 'n fidele kerel. En zo noteert de kelner zijn klanten naar hun uiterlijke kentekenen. 'n Vent met 'n voorspoedige kokkert noteert hij als „neus” en zo staat er van alles op zo'n kelniersbriefje, bijvoorbeeld: rooie das, kaalkop, lange lat, zehond, plusfour, doodgraver,

zultlip, de pukkel, varken, schele, mottige... En ik heb er één gekend die op de kelniersnota „lekker eten” heette omdat hij bij het laatste borreltje altijd buitengewoon vergenoegd zei dat hij nou weer 's „lekker ging eten”, en dit terwijl hij er allerminst doorvoed uitzag.

En zo houd ik dan net als de kelniers al die kennissen uit elkaar, al die goede kennissen van wie ik niets weet, niets, totaal niets, en die niettemin in mijn dagelijkse omzwervingen een rolletje spelen, en die mij sympathiek zijn geworden al staan zij in mijn hersens dan ook grofweg genoteerd als „paardekop”, „kleine rooie met mopneus”, „de zwarte”, „groen jasje”, „Isadora Duncan”, „Mae West”, „zigeunerin”, „havik” en „roomsoes”.

Maar hoe zou ik nu bij hèn genoteerd staan?

„Neus!”... „Lange Sla-dood”... „Wurgpaal”....

O gruttemetutje!.... ik moet er niet aan denken!.... ik zou morgen niet eens meer vriendelijk kunnen groeten.